

Hollywoodská romance

Jako vždy, když se nekoná nějaké povětrnostní překvapení, opíralo se kalifornské slunce do areálu filmové společnosti Superba-Llewellyn v Llewellyn City. Hlavní budova tonula v odpolední dřímotě; jen osamělý nadřízený procházel chodbami, aby se přesvědčil, že podřízení se alespoň trochu činí, a chvílemi se budovou rozlehlo zoufalé vytí redaktora, jemuž třesla hlava z marné snahy pochopit scénář, jenž mu byl přidělen k zpracování.

Bylo léto, blížila se třetí hodina, a to je čas, kdy pracovní hemžení v sídle filmového průmyslu utuchá a hasne.

Sandy Millerová čekala na návrat svého šéfa, který dosud obědval, v kanceláři, jejíž dveře byly opatřeny tabulkou PRODUKČNÍ KONZULTANT, a pod tím menším písmem stálo jméno Monty Bodkin. Sandy byla Montyho sekretářkou. Sekretářky v Hollywoodu, jako snad i jinde, jsou dvojího druhu, buď sošné a nafoukané, nebo drobné a líbezné. Sandy byla druhého typu, veselé povahy, smála se nahlas a ochotně všemu, podobajíc se divákům při natáčení televizních zábavných pořadů, ale dnes bylo její alabastrové čílko, jaké se u hollywoodských sekretářek vyžaduje, zastřeno chmurou. Důvodem byla její beznadějná zamilovanost do mladého šéfa. Začalo to úplně náhle jednou odpoledne v kantýně nad porcí hovězího guláše (dle receptu Bette Davisové) a pak ta láska během měsíců narostla až k neodolatelné touze pohladit ho po slámově žlutých vlasech. Bohužel jí nezbylo, než aby si uvědomila marnost své touhy, protože

Z anglického originálu *Pearls, Girls and Monty Bodkin*
přeložil Ivan Vávra

Copyright © The Trustees of the Wodehouse Estate

Translation © Ivan Vávra, 2020
Cover illustration © Daniel Verner, 2020

ISBN 978-80-7601-321-6

na jeho psacím stole denně viděla zarámovanou fotografii robustní dívky, podepsanou „Z lásky Gertrude“. Takový snímek nelze přehlédnout. Takový snímek sděluje světu, že se jedná o vztah vážný a trvalý, což si Sandy uvědomila zvláště zřetelně, když jednou Montyho přistihla, jak tu fotku líbá. Sice tvrdil, že z ní chtěl odfouknout smítko, jež ulpělo na skle, ale samozřejmě mu to nespokla, jakkoli to byla velice originální výmluva.

Nic bližšího o té Gertrudě nevěděla. Monty byl nesmírně skoupý na slovo, když šlo o jeho soukromí. Ona mu naopak o své minulosti řekla úplně všechno, neboť v úřadovně produkčního konzultanta bývají dlouhé chvíle, kdy není co konzultovat, a tak mu vyprávěla o dětství v malém městečku v Illinois, tam vychodila střední školu a pak jí zámožný strýc Alexander jako své kmotřence poskytl prostředky ke studiu na dvouleté škole pro sekretářky. Po absolutoriu měla několik zaměstnání, z nichž některá byla lepší než jiná, až nakonec přišla do Hollywoodu, neboť strašně toužila poznat čarovný svět stříbrného plátna.

O svém šéfovi věděla jen tolik, že má neutuchající chuť k jídlu a pihu na nose, což se jí zdálo málo.

Když se posléze dostavil, pozdravil ji svým obvyklým srdečným způsobem, zamilovaně pohlédl na obraz robustní krásky a usedl za psací stůl.

Není snadné definovat, čím by se měl produkční konzultant ve význačném hollywoodském studiu zabývat, a není o nic lehčí se o to jen pokusit. Monty, zdálo by se, se na to nehodil. Povahou byl spíše příjemný společník než pilný pracovník. Jeho přirozeným prostředím byl londýnský West End – řekněme v Klubu trubců na Dover Street, kde byl oblíbeným členem, by nikoho svou přítomností nepřekvapil. Ale do hollywoodského filmového ateliéru Superba-Llewellyn nezapadal. Měli jste dojem, že tam nemá co pohledávat. Generální ředitel společnosti Ivor Llewellyn měl tento dojem neobyčejně silný. Před budovou ředitelství

měli okrasné jezírko a generální ředitel byl toho názoru, že jeho konzultant by měl prodlévat na jeho dně s cihlou přivázanou na krku. I když zpravidla nebyl rozhazovačný, tu cihlu i provaz by ochotně poskytl zadarmo.

Obědem se Monty občerstvil a dostal se do rozjařené nálady. I před obědem býval často rozjařený, a právě tato stránka jeho povahy byla trnem v oku pana Llewellyna. Soudil, že člověk, který se hrou náhody stal jeho poradcem, by měl aspoň zkroušeným chováním naznačovat, že trpí výčitkami svědomí.

„Promiňte, že jsem se tak zpozdil,“ pravil k Sandy. „Nějak jsem se zapletl do lepkavých špaget a chvíli mi trvalo, než jsem se vyprostil. Přihodilo se za mé nepřítomnosti něco senzačního?“

„Ne.“

„Zemětřesení nebo jiná přírodní pohroma?“

„Ne.“

„V ohradě scenáristů žádné nepokoje? Domorodci nejsou neklidní?“

„Ne.“

Její nezvyklá strohost v něm vzbudila starost. Připadalo mu, že ji něco trápí. Měl svou sekretářku rád, naprosto počestným způsobem, proti němuž by ani Gertrude Butterwicková nemohla nic namítat, ačkoli jinak hleděla na ženy v jeho okolí ostražitě a nevlídně. Tížilo ho pomýšlení, že Sandy něco leží v hlavě.

„Připadáte mi nějak zahloubaná, drahoušku. Máte něco na srdci?“

Sandy připadalo, že se jí konečně naskytla příležitost vytáhnout z tohoto záhadného muže něco důvěrného. Doposud v jejich hovorech nenastal obrat, který by jí poskytl takovou příležitost.

„Jestli to chcete opravdu vědět, přemýšlela jsem o vás.“

„Vážně? To mi lichotí.“

„Přemýšlela jsem, co tady vlastně děláte.“